

Zabornícký evangelík

Rok 2014 ročník 18

1

konfirmace 1948

konfirmace 1991

Pamatuj na Ježíše Krista vzkrášeného z mrtvých! (2Tm 2,8a)

Úvodem...

Milí čtenáři,
každý rok znovu slavíme velikonoce, slýcháme ty stejné příběhy. To proto, že na naši paměť se nedá vždy tak úplně spolehnout. Jenže některé věci stojí zato si pamatovat. Proto si připomínáme události, kterými nás Pán Bůh provedl. Proto si připomínáme i bratry a sestry, skrze které nás obdarovává. Máme pamatovat i na ty, kdo nám kázali Boží slovo. Proto přinášíme hned několik vzpomínek na našeho bývalého dlouholetého faráře Václava Procházku. I když on sám, kdyby to četl, napomenul by nás: Jak to máte na titulní stránce? Přečtěte si to pořádně! Tak na koho máte pamatovat? Vaše redakce

Biblická úvaha

Heslo pro náš sbor na r. 2014

*Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcy a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. **A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit.** Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.* (Mt 10,16-20)

Milí bratři, milé sestry,
losování biblických veršů na konci kalendářního roku patří mezi mé oblíbené činnosti. Vždycky se těším na to, jaké heslo vyberu – pro sebe, pro rodinu, pro celý sbor. Také se za to modlím, aby nás Bůh obdaroval tím správným slovem, tím, co zrovna potřebujeme slyšet...

Ale popravdě: letošní vylosovaný „sborový“ verš mě dost zaskočil. V okamžiku, kdy jsem jej četl při bohoslužbách, jsem si s ním moc rady nevěděl. ***A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit.***

Tato slova Ježíš adresuje svým učedníkům. Upozorňuje je na to, že někteří (dokonce: mocní a vlivní) lidé budou evangelium odmítat a nenávidět – a nositele evangelia budou pronásledovat, bičovat, věznit a likvidovat.

Na první pohled to tedy vypadá, že tato Ježíšova slova nejsou letos dvakrát aktuální, že do naší současné situace tento verš příliš nepromluví.

Vždyť my nyní nežijeme v prostředí, které by bylo k církvi s její zvěstí nepřátelské. Naše okolí je k evangeliu lhostejné. Lhostejné! Nikoli však nenávidivé.

Ale na druhou stranu: Co není, může snadno a brzy být. Nikdy nevíme, jak dlouho bude naše společnost tolerovat Kristovy následovníky. Vždyť mnozí z vás si ještě dobře pamatují dobu pro církev obtížnou a nesnadnou...

Proto chápou tento čas relativního pokoje jako čas přípravy. Čas přípravy na období, kdy Kristus bude v opovržení a všichni jeho věrní spolu s ním.

Ale jak se máme připravovat? Za prvé Ježíš říká, že své učedníky *posílá jako ovce mezi vlky*. On je posílá. A oni jdou. Kdyby ale učedníci zůstali sedět doma na zadku, nikam by se nevydali a nikde by evangelium nezvěstovali - ani pronásledování, útrapy a nevraživost druhých lidí by nezažili. Ale byli by to pak ještě Ježíšovi učedníci?

I nás Kristus posílá. Evangelium o Boží záchraně v Ježíši Kristu jsme uvěřili mj. také proto, abychom jej přinášeli dalším a dalším lidem. Nesme tedy tuto zvěst - a to i tam, kde o ni (z našeho pohledu) lidé nestojí. Vždyť církev, která není otevřená svému okolí, církev, která není ochotna zvěstovat evangelium všemu stvoření, přestává být církví.

Za druhé: Ježíš slibuje, že v krizové situaci (např. výslech) sám Duch svatý povede učedníky a dá jim do úst slova, která mají povědět. To je úžasné a potěšující zaslíbení.

Ale pozor! Rozhodně nás Ježíš tímto nenabádá k lenosti! Právě naopak. Využívejme tento Bohem svěřený čas k poctivému studiu Písma, k osobním modlitbám, k prohlubování vztahů mezi křesťany. Proč? Protože musíme být připraveni! Duch svatý jistě může vložit správná slova do našich úst. Ale proč by to měl činit - zázračně - až

v poslední chvíli? Proč bychom se pod jeho vedením nemohli každého dne připravovat na ten vrcholný okamžik našeho života - až jednou (ať už z donucení, či dobrovolně) vydáme svědectví o našem životě s Pánem Ježíšem?

Doufej v nejlepší, buď připraven na nejhorší... Milí bratři, milé sestry, nechci malovat čerta na zeď, nevyžívám se v katastrofických scénářích. Přejí sobě i Vám, abychom ještě dlouho žili v pokoji se světem kolem nás. Ale na druhou stranu: Kdykoli církev v dějinách začala brát evangelium vážně, kdykoli překročila hranice svých sborů a prahy kostelů směrem k druhým lidem, kdykoli se snažila nejen číst, ale také žít podle Božího slova, kdykoli tedy žila alespoň trochu jako její Pán, nevraživost společnosti na sebe nikdy nenechala dlouho čekat. Přemýšlejme nad tím.

Modlitba Pane Ježíši Kriste, obvykle nás svým slovem těšíš a uklidňuješ. Tvé slovo však nikdy nepřináší pokoj na úkor pravdy. Celým svým životem nám sděluješ, že jít v tvých stopách není žádný med. Vždyť tvá cesta končí na kříži. Ale na druhou stranu následovat tě - i přes mnohé potíže a překážky - znamená jít cestou života. Tebe Bůh vyvedl z temnoty hrobu a vzkřísil tě z mrtvých. A tak také my se směle odvažujeme doufat v život věčný, tebou odemčený. Amen.

Paul Verlaine: Agnus Dei

Beránek trpkost vřesu volí,
Nad cukr miluje trošičku soli
A jeho dupot zní jak deště v prašném poli.

Jde za cílem, ničím se nezastaví,
Vyběhne prudce s trhnutím něžné hlavy
A matku přivolá pak mekot nařfkavý...

Beránku Boží, jímž je lidstvo zachráněno,
Ty, jenž nás počítáš a každému dáš jméno,
Beránku Boží, smiluj se, v nás je vše potřísněno

Daruj nám mír, ne válku, v které zhynem,
Beránku hrozný v hněvu spravedlivém,
Který jsi Bohem jediným a Boha Otce Synem.

Paul Flemming: Já jsem vzkříšení

Já jsem však jenom smrt, jsem zcela poražený
A znova vzchopit se už nemám dosti sil.
Já jsem se sám svým vlastním během porazil,
Znaven, sláb, bez moci. Kde požalovat není.

Kdyby tak zachránce se sklonil ke mně k zemi!
Kdyby mě podepřel! Kdyby se naklonil
Nad úzkost mou a strach, nad muka těchto chvil,
V nichž všechnu naději strávilo vysílení.

Tak ležím: tisíc mých bolestí hlodá, děsí,
A zemřu, mrtev dřív, než někdo povšimne si,
Tak zemřu, aniž pro mne zalká lidský hlas.

Přijď, vzkříšení a živote, přijď rychle ke mně,
Pomoz mi, mrtvému, v hříchu a prachu země,
Vždyť jinak zůstanu mrtev pro všechny čas.

Velká noc versus šlaháčka, aneb co nám říkal bratr farář Procházka

Moc ráda bych s ním udělala rozhovor pro náš časopis. Ale není tu a ani jsem nikdy neměla možnost jeho slova nahrávat na diktafon. On nám však důvěřoval, i když jsme byli teprve mládežníci (např. naše poznámky k vánočnímu pásmu do něj klidně zapracoval), tak se odvažuju jeho slova lovit ze své paměti.

Co nám tedy bratr farář Procházka říkal? Hlavně s námi mluvil na rovinu. Jednoduše, ale ne zjednodušeně. A to i o pohanském pozadí křesťanských svátků. Nevím, jak to dělal, ale to, co nám říkal, jsem nikdy nemusela zahodit jako překonané, ale vždycky to bylo možné dál rozvíjet do šířky i do hloubky.

Čím pro nás jsou velikonoce a čím naopak nejsou?

Velký pátek není výročním dnem Kristova ukřižování ani velikonoční neděle výročím Jeho vzkříšení. Už proto ne, že tento den má každý rok jiné datum. (Stejně nám nikdy neříkal, že by Vánoce byly Ježíšovy narozeniny.) Jsou pro nás příležitostí vstoupit do těch událostí, stát se jejich součástí, součástí Božího lidu. Jako se Židé, slavící Hod beránka, stávají součástí lidu vycházejícího z Egypta.

Proč se Velikonoce jmenují právě Velikonoce?

Název svátků v češtině je odvozen od staročeského „velika noc“, tedy „velká noc“ (to v Javorníku známe). Je to noc, kdy **Bůh koná pro lidi a s lidmi velké věci**. Noc, kdy Bůh vysvobozuje svůj lid z otroctví. Nejprve izraelský lid z egyptského otroctví. Pak každého, kdo uvěří, z moci hříchu a smrti.

Proč Velikonoce slavíme první neděli po prvním jarním úplňku?

V tuto dobu naši předkové slavili bujaré pohanské slavnosti jara a plodnosti. Věřili, že z mladých vrbových proutků ten pučící nový život magicky přejde do člověka, pokud ho jimi bude někdo švihat. A věřili, že jezením vajec, které v sobě skrývají zárodek nového života, si nový život přivlastní.

A právě k tomu církev řekla: Ne! Ne Matka Země. Ne pučící příroda. To Kristus nám dává nový život. Vždyť On svou smrtí a vzkříšením přemohl smrt. Ne mladé vrbové proutky, kterými šlahají muži ženy „aby neoprašivěly“, nepodlehly práchnivíně, ale omládlly, způsobí, že se nám do žil vleje nová míza. Ne vejce, které v sobě skrývá zárodek nového života, v nás nový život probudí. **Jen Kristus dává nový život. A dává ho v plnosti!**

Dnes je znovu moderní pohanství. A je slyšet obviňování: Křesťané nám velikonoce ukradli! To byly naše svátky! Ale my od br.faráře Procházky už dávno víme, že křesťané těm původním svátkům dali novou náplň a nový smysl.

A tak až vás někdo bude chtít “vyšlahat” nebo až budete jíst velikonoční vajíčka, **pamatujte, že nový život dává jen Ježíš Kristus vzkříšený z mrtvých!**

Světlana Greplová

Pamatujte na své vůdce, kteří vám předložili Boží slovo; všimněte si výsledků jejich života a berte si příklad z jejich víry. (Žd 13,7, B21)

Před 20 lety zemřel bratr farář Václav Procházka,

kteřý sloužil v Javorníku v letech 1944 – 1991.

Přinášíme několik vzpomínek na něj a na jeho službu.

Bratr farář Procházka s nás v Javorníku sloužil dlouhých 46 let. Když mu vedení naší církve sdělilo, do které ho sboru nastoupí (tehdy si kazatelé své sbory nevolili sami), nejvíce ho děsily naše zablácené cesty. Narodil se v Brně a taky tam vyrostl. O životě na vesnici vlastně nic nevěděl. Když přišel do Javorníka, tak přišel do vesnice, kde v každé rodině byla Bible – a nejenže byla, ale kterou lidé znali a denně četli. Jako paradox k této skutečnosti byl Javorník doslova zamořen pověrami. Bratr farář s pověrami celá léta bojoval. Myslím, že odvedl kus poctivé práce, co se týče pověr.

Když jsem ho přijela navštívit do nemocnice do Brna, tak se mě téměř úzkostlivě zeptal: myslíš, že jsem byl pro Javorník alespoň trochu užitečný? Ujistila jsem ho, že jeho služba byla určitě pro náš sbor požehnáním.

Bratr farář Procházka vlastně z Javorníka ani neodešel. Podle slov jeho manželky Liby bylo každé ráno jeho první starost – zda někdo v kostele zatopil, jestli v zimě nezlobí varhany a zda se červotoči nepustili do některé další lavice. Po celá dlouhá léta mu byla velkou oporou i Eliška, jeho první manželka.

Dříve narození čtenáři těchto řádků by možná přidali i nějakou peprnou vzpomínku. Za těch 46 let jich jistě pár bylo. Ale já vzpomínám na službu bratra Procházky s vděčností v srdci. S vděčností našemu Pánu.

Kateřina Pavlincová

Byli jsme jedni z nejbližších sousedů fary v horním konci a tak jsem se o nového mladého faráře v Javorníku začala zajímat asi ve věku 4 až 5 let. Chodila jsem pryč ke kostelu, klepala na dveře s dotazem: pane vitahu (=vikáři) býváte tam? Tím jsem si zadělala na několikaletý problém. Nejen, že rád zavtipkoval na můj účet, ale přidával další humorné situace často k nelibosti dospívající generace. Někteří jedinci mu to nikdy nezapomněli.

Před očima mně vyvstal ještě jeden typický obrázek. Stojí v žudru před farou a

kouří. Jakmile je někdo v dohledu, např. můj otec jede na kole do práce, volá: Tomáši, počkejte, už jste slyšel toto? Často jemně politicky zabarvený vtip. Pak se teprve s úsměvem rozcházejí za prací.

Pak přišla nejkrásnější léta, konfirmace a společenství mládeže. Ráda na ně vzpomínám, i když znalosti bylo od nás vyžadováno (na dnešní poměry) hodně.

Konfirmace - to skoro pro nikoho nebyla banální záležitost znalosti. Systematicky nás vedl k uvědomění, co opravdu slibujeme a čemu věříme, abychom se tak přiznali ke svému křtu. A že nás dost dobře každého znal, byly jím vybrané konfirmační verše tak osobní. Někdy si musím i dnes připomínat ten svůj: Radujte se v Panu vždycky, opět pravím, radujte se.

Až později jsme ocenili pořádek knih nebo znalosti historie, zvlášť při setkávání mládeže z jiných sboru, letních pobytech na Blažkové nebo školkách mládeže. To vše s námi absolvoval, trpělivě odpovídal na různé dotazy a právě tím nechal mnohým z nás otevřené dveře fary i v pozdějších letech, když už jsme se rozešli do světa. Nechtěl nás ztratit, ptal se kam chodíme do sboru a mne dokonce jednou šokoval. Objevil se na vrátnici Benziny, kde jsem pracovala, že je v Brně, tak se jde na mne podívat a to se pak vysvětlovalo kolegům, kdo to byl!

Byl člověk laskavý a přátelský, později s mnohými z nás dlouho do noci probíral osobní problémy a palčivé otázky ze škol i zaměstnání. Respektoval názory jiných, i když s nimi nesouhlasil, vždyť ve sboru se musel vyrovnávat s různými postoji, od tradičních evangelíků až po probuzenecké rodiny ovlivněné staroturanským Modrým křížem, pietistickou Snahou nebo zbytky Abstinentské rodiny. Typicky u nás se střídaly návštěvy a příbuzní snad ze všech denominací a přivázeli také nové probuzenecké písně, které otec používal pro pěvecký kroužek.

Přes všechny různosti jsme si jako rodiny zůstaly velmi blízcí v dobrých i horších časech. Nemohu nevzpomnět ještě jednu obtížnou roli, na naší svatbě v Brně, kde stmeloval různorodé elementy naší rodiny. Bylo by toho ještě mnoho, co bych mohla vzpomnět, třeba, že psával všem jubilantům osobní dopisy, ještě i z Brna mému otci k narozeninám. Jistě, že za těch dlouhých 45 let v Javorníku nebylo vše jen růžové, žili jsme v době totality, jsme jen lidé a ten poklad máme jen v hliněných nádobách (poslední kázání br. faráře). Přišla nemoc a smrt manželky Elišky, osamocení po odchodu synu, nová rozhodnutí a přicházelo stáří... Ale všem kritikům bych radila: nechejme hodnocení na Pánu života a smrti.

Tak pro mne osobně zůstane Václav Procházka vždy „panem farářem“ s velkým P i když jsem ho později už oslovovala „bratře“.

Marta Nováková

Vyznamenání Když nám po roce 1989 vraceli tehdejší zaměstnavatelé (farářům ONV) naše кадровé materiály (Dnešní mladí lidé už ani nevědí, co to bylo) z nich jsme se o sobě ledacos dověděli, co jsme ani netušili. I bratr farář Václav

Procházka dostal svou složku. Ukazoval mi ji a s nejistým úsměvem četl zvláště jeden zápis: „Není vhodný ke spolupráci se Státní bezpečností“. Toto své hodnocení provázel slovy: „Oni si snad myslí, že jsem úplně blbý“. Dalo mně dost práce, než jsem jej přesvědčil, že lepší hodnocení a vyznamenání od tehdejších mocipánů nemohl dostat. U mnohých jiných a třeba slavných to dopadlo jinak.

Jiří Novák, Brno

Na cestu životem při své konfirmaci jsem dostala heslo z Písma svatého Mat. 16,24: "Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne." Bratr farář Václav Procházka ukazoval cestu, jak následovat Ježíše Krista, v naší rodině celé 3 generace. Moje babička Eva Majtánová patřila v roce 1948 k prvním ročníkům, které br. farář V. Procházka připravil ke konfirmaci. Roky plynuly jak voda a k této slavnosti vedl i moji maminku Evu Pekníkovou. A já jsem vděčná, že jsem mohla být v roce 1991 mezi posledními konfirmandy, kteří se stali právoplatnými věřícími sboru, a kteří br. faráři Václavu Procházkovi děkovali za jeho práci.

fotografie z konfirmace Evy Pekníkové, Vladčiny maminky (rok 1973)

Spoustu vzpomínek z dospívání člověk zapomene, některé v něm zůstávají celý život. Úsilí pana faráře, které nám po ty generace věnoval, nebylo zbytečné, a on přivedl k Ježíši Kristu mnohé, kteří ho rádi následovali. Dá-li Pán, moje děti se budou moci pod vedením současného bratra faráře také přihlásit k víře v Ježíše Krista.

Vladimíra Hašová

fotografie z konfirmace Vladky Hašové z r. 1991
a její babičky Evy Majtánové z r. 1948 najdete na titulní straně

Na pana faráře Václava Procházku mám nejvíc vzpomínek ze svého dětství a mládí. Poté, co jsem odešla studovat do Prahy a posléze na svůj první sbor, jsme se vidali už jen příležitostně.

Musím říct, že jsem se na nedělku, na náboženství ve Velké, na konfirmační „cvičení“ i do sdružení těšila. Jako dítě jsem nikdy zvlášť nepřemýšlela, proč mě to tam baví. Dnes je mi to celkem jasné: pana faráře Procházku práce s dětmi těšila, měl katechetické obdarování, uměl zaujmout. Myslím, že jeho silnou stránkou bylo, že byl dobrým vypravěčem biblických příběhů. V jeho podání byly živé a názorné. Vzpomínám si, jak při nedělce v kostele neváhal a vypůjčil si naše čepice s bambulemi, které jsme měli položeny na lavicích, přikládal si je ke svému saku a předváděl nám, jak měl velekněz roucho zdobené trásněmi. Dlouhá léta byl také členem týmu, který psal přípravky pro učitele nedělní školy.

V konfirmačním a mládežnickém věku jsem oceňovala také jeho smysl pro humor a vzdělanost. Když jsme jej někdy v sobotu ve sdružení zdržovali, ať s námi ještě zůstane, nedělalo mu problém rozloučit se s námi slovy: „Povinnost volá krále i vola, a já nejsem ten král!“ Dovedl také pohotově odpovídat na naše „teologické“ otázky. Pamatuji si, když jsme se ho ptali, proč Pán Bůh nestvořil lidi takové, aby ho všichni poslouchali, že odpověděl: „To jistě Pán Bůh mohl udělat a stvořit nás jako „loutky“, ale zřejmě mu připadalo lepší, stvořit nás svobodné, abychom se pro poslušnost rozhodli sami a svobodně...“

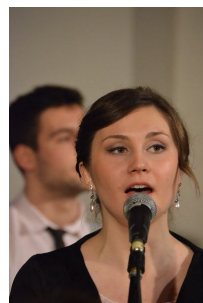
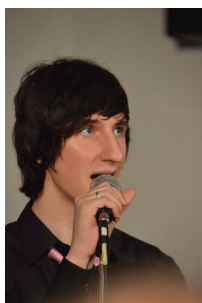
Kromě toho, že mne pan farář Procházka křtil a konfirmoval, také mne a mého muže oddával. Kázal při naší svatbě na verš z Gn 1/27: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je“. Mluvil o tom, že mužství a ženství je dobrý dar pro společný život, a že být tu k obrazu Božímu, to že je zase náš společný úkol...

Kdybych měla na závěr říci, v čem mě pan farář Václav Procházka ovlivnil nebo nasměroval pro mé farářské povolání, řekla bych, že asi nejspíš v té katechetické práci. Viděla jsem na něm, že je důležité, aby farář s dětmi ve sboru pracoval, hovořil s nimi, potkával se s nimi a nepřenechával kontakt s dětmi jen na učitelích nedělní školy, na vedoucích mládeže a dalších dobrovolnících, aby se sám mohl věnovat „důležitější“ práci. Zpětně si uvědomuji, jak si uměl vybrat spolupracovníky (početnou skupinu učitelů NŠ), motivovat je, dávat jim prostor a přece všechno jaksi „zastřešovat“ svou autoritou. Vzpomínám si také, jak velkou péči věnoval přípravám dětské vánoční slavnosti, jak s námi nacvičoval a dbal na to, abychom správně mluvili do toho „doutníku“ (což byl mikrofon :-). Myslím, že Václav Procházka byl dobrým farářem javornického sboru, i když, jak známo: „Není na světě člověk ten, aby se zavděčil lidem všem“. Já osobně na něj vzpomínám s vděčností.

Anna Lavická, Chrudim

UDÁLO SE...

V neděli 5. ledna zaznělo v našem kostele opět pásmo písní a svědectví, které nás obohatilo hudebně i duchovně – **tříkrálový koncert** adventistů z Veselí nad Moravou pod názvem Klíč k srdci.

Zemětřes

V únoru jsme se jako mládež účastnili akce Zemětřes v Rajnochovicích, což je víkendový pobyt mládeží z Valašska a jejich přátel. Téma víkendu bylo: Nepromarni svůj život. I přesto, že hlavní řečník onemocněl, jsme strávili nezapomenutelné chvíle při chvalách, modlitbách, noční hře, při biblickém slovu, grilování, dobrovolných pracích v okolních

vesnicích, návštěvách u seniorů a nemocných nebo při dlouhém cestování vlakem.

Bětko Šimšová

Výroční sborové shromáždění

se v našem sboru konalo 3. března 2014 a to po bohoslužebné části nedělního shromáždění. Po nutných procedurálních záležitostech zazněly zprávy o stavu a životě sboru za uplynulý rok.

Rok 2013 byl pro náš sbor rokem nových začátků, obdobím nadějného, radostného očekávání a slavení (máme nové staršovstvo i nového faráře) – začal svou zprávu bratr Luděk Mikáč. Připomněl administraci bratrem farářem Mojmírem Blažkem z Hrubé Vrbky, rekonstrukci fary (za rok 2013 bylo na opravě fary profinancováno 301 tis., takže celková oprava fary stála 1 060 tis.), události, které

ve sboru proběhly od ledna do srpna (o všech jste se průběžně mohli dočíst v našem časopisu) a hosty, kteří u nás sloužili.

Bratr farář Petr Kulík ocenil účast laiků na nedělních shromážděních (nej jsme odkázáni na jednoho člověka a bereme vážně reformační zásadu „všeobecného kněžství“) i zpěv při rodinných a svátečních bohoslužbách (zpívá pěvecký sbor, mládež i nejmenší děti).

Průměrná účast na bohoslužbách byla 110 lidí (105 lidí v r. 2012); průměrná účast u VP, která byla v roce 2013 vysluhována celkem 8x, je 115 lidí. Náš sbor má v současnosti 673 kartotéčních členů.

Oddány byly 2 manželské páry (Vajčnerovi a Prekopovi), **pokřtěno** bylo 5 dětí (Aneta Krumniklová, Jakub Komárek, Jakub Jurena, Lucie Petruchová a Pavel Pavlinec). O tom, kdo bude pokřtěn, rozhoduje staršovstvo, nikoli farář sám. Ti, kdo o křest (svůj či dítěte) žádají, absolvují předkřestní pohovory s farářem a schůzku se staršovstvem. „*Velmi stojíme o to, aby děti přicházely po celý svůj život ke Kristu – ne jen jednou při svém křtu. To znamená, aby si rodiče uvědomili svůj závazek vést své ratolesti k Pánu Ježíši, a ne jen je přinést ke křtu,*“ zdůraznil bratr farář.

Připomněl i 8 **zemřelých** (Tomáš Lipár, Jan Hasa, Pavel Šagát, Jan Londák, Jan Majtán, Anna Ciběnová, Jarmila Kománková a Eva Kubečková) a vyslovit přání: „*ve smutečním průvodu z kostela na hřbitov by klidně mohli přibýt další bratři a sestry, kteří znají evangelické písně a nenechávat tak zpěv na několika matadorech... Při nedělních bohoslužbách, zpíváme všichni, každý jak nejlépe sám umí – nebojte se tedy posloužit svým hlasem i při pohřebním průvodu.*“

Bratr farář informoval o **práci s dětmi** ve škole, konfirmandy a učitelé Nedělní školy. Všechny nás také znovu zval k biblickým hodinám. „*Vždyť na světě není úžasnější knihy, než je právě Bible, skrze kterou k nám sám Bůh promlouvá. Proto stojí za to věnovat své síly a čas ke studiu Písma svatého.*“

Za velice důležité pokládá **pastorační návštěvy**, někdy chodí sám, někdy s členy staršovstva. Potěšil nás, když řekl: „*Všímám si toho, že se vzájemně navštěvujete a potěšujete také ty starší členy sboru, kteří už třeba do kostela nemohou přijít.*“

Pochvaluje si **spolupráci** s členy staršovstva. Je také rád, že jste ochotni přispívat do sborového časopisu. Vyzdvihl spolupráci sboru s naší obcí a s jejím vedením.

Poděkoval všem, kdo se podílí na životě a chodu sboru a připojil osobní: „Děkuji také za to, že všelijak pomáháte mně i celé mé rodině – díky vám se zde v Javorníku cítíme opravdu moc dobře a jsme zde velice spokojeni.“

Zprávu za **mládež** a dorost napsala sestra Alžběta Šimšová. Uvedla v ní, že mládežníků se schází asi 10, o duchovní programy se stará br. farář a tým vedoucích, programy si dělí mezi sebe. Nově si každou sobotu může někdo z mládežníků vyzkoušet vést mládež tzn. - udělat úvod, zajistit chvály, zábavu,

připravit prostory, udělat pozvánku... Vyjádřila vděčnost sboru za rekonstrukci klubovny. „*Naše mládež je tedy velmi akční skupina mladých lidí, kteří milují Pána Boha, chtějí mu sloužit a lidem taky. Faktem je, že se asi zbytek sboru setká občas s našimi horkými hlavami, neústupnými názory a drzími řečmi, se kterými se učíme bojovat a ne vždy se nám to daří. Věřím, že tyhle věci dokážete přehlédnout, protože prostě k mládí patří a jste spolu se mnou vděční za to, že naši mládežníci vnáší do našeho sboru nové věci, které ukazují na Boha, využívají svoji energii a čas pro službu ve sboru i pro nevěřící okolí.*“

Do **dorostu** chodí děti asi od 8 do 14 let, průměrně 10 až 12, část z řad mládeže, chodí i děti vyrůstající jinak mimo sbor. Letos mají téma: Uč se od hrdinů a buď hrdina – „*na každém dorostu probíráme vybrané hrdiny z Bible, zkoumáme jejich charakter, rozhodnutí, dobré/špatné vlastnosti atd. Programy chystá tým vedoucích s br. farářem, kromě duchovního programu nechybí modlitby, chvály a samozřejmě hry všeho druhu.*“ Vyzvala k modlitbám za dorost – je stále těžší přiblížit se k dětem z naší vesnice, pozvat je a nadchnout.

Sestra Věra Pavlincová nás informovala o dění v nedělní škole.

Bratr Luděk Mikáč poté mluvil o budoucnosti ČCE a našeho sboru v souvislosti s chystanou **odlukou** církve od státu a nutností **samofinancování** církve. Státní dotace na platy duchovních budou po 17 let postupně klesat až k nule, pak bude nutno vybrat na saláru ročně zhruba o 300 tisíc víc oproti současnému stavu. Připomenul cestu k dosažení finanční soběstačnosti sboru - zvýšení obětavosti, případně zvýšení počtu salárníků. Ukázal, kde máme rezervy. Připomenul, že salár je možno platit po částech během roku. Vyjádřil obdiv k našim předkům i přesvědčení, že i naše víra bude schopná stejných činů a důvěry v moc našeho Pána.

Br. Jarek Hrbáč nás seznámil se záměrem modernizovat **vytápění kostela** a snížit tak náklady na el. energii. S tím však souvisí i opravy chátrajících lavic a oken. Protože náš kostel je památkově chráněný, jednáme o těchto opravách také s památkáři.

Sestra Kateřina Petruchová, naše nová účetní, nás poté seznámila s **hospodařením** s majetkem sboru za r. 2013 (revizorky Kateřina Smějsová a Petra Ščasná potvrdily jeho bezchybnost) a rozpočtem na rok 2014. Velké díky patří zesnulé sestře Kohútové, naší předchozí účetní.

Všechny zprávy i rozpočet jsme aklamací schválili a zvolili na další období staronové revizorky. Připomínky byly podnětné, jednání konstruktivní a požehnané.

Pokud máte zájem si jednotlivé zprávy přečíst v plném znění, rádi vám je na požádání na faře vytiskneme.

Večer chval

V sobotu 15. března 2014 se uskutečnil už druhý Večer chval ve sborovém domě v Javorníku. Chvály vedla kapela Invisible? PLUS, součástí programu bylo také krátké video svědectví, čtení žalmů a modlitby. Druhou částí programu pak byl společný čas s přáteli při dobrém občerstvení, kdy se lidé mohli sdílet, budovat přátelství a být s druhými lidmi. Dobrovolná sbírka z Večerů chval poputuje na konto Krmte hladové - aktuálně na jídlo pro děti do Jižního Súdánu.

Víkendovka konfirmandů v Nosislavi (14.-16.3.2014)

Měli jsme se dobře. Cesta byla hezká. Přijeli jsme do Nosislavi a na evangelické fáře se nám dostalo přívětivého přivítání. Večer přišla nosislavská mládež a hráli jsme seznamovací hry. Potom měl program náš pan farář o Josefovi a jeho bratrech, pak nám bratr farář z Nosislavi udělal přednášku o Římě a

objasnil nám některé základní rozdíly mezi naší a římskokatolickou církví. Další den jsme dopoledne měli biblický program, v mezech jsme hráli stolní fotbálek, který jsme se mimochodem rozhodli zařadit i pro náš sbor, a odpoledne jsme měli „bojovku“ v kostele, který svým vzhledem spíše připomínal kostel katolický, a byla v něm slušná řádka mrtvých holubů. Potom jsme fotili biblický příběh o Josefovi a jeho bratrech. Večer jsme se dívali na filmy a hráli fotbálek. Další den po bohoslužbách jsme se rozloučili s nosislavskými a odjeli domů. Při odjezdu Jakub spadl a ptal se kolemjdoucích na kouzelnické hůlky.

Sepsali (starší) konfirmandé

Nabíječka - je kurz pro vedoucí dorostu a mládeže se zaměřením na jejich osobní růst a zodpovědnější vedení jim svěřených mládežníků. Probíhají na Vsetínsku a od nás se účastní Samuel Kománek, Klára Pešková a Jan Šimša. Za sebou mají 2 ze 3 kurzů. Na každý kurz je potřeba řádná příprava jako je například čtení odborné literatury, odpovědi na určené otázky z knihy, kterou dostali či naučit se zpaměti vybrané biblické verše. Nabíječku organizuje seniorátní odbor mládeže a vede ji Stan. Mikulík, jáhen ČCE Vsetín, horní sbor.

Jan Šimša ml.

Březnová sbírka na Ukrajinu vynesla 7300 Kč. Všem dárcům děkujeme.

CO NÁS ČEKÁ...

Modlitební řetěz

Po novém roce se nám podařilo uspořádat oficiálně první modlitební řetěz 24/7 v Javorníku v klubovně ČCE, kde byla vytvořena modlitební místnost. Další modlitební řetěz bychom chtěli uspořádat o velikonočních svátcích od pátku 18.4. do neděle 20.4. 2014.

Nebojte se přihlásit alespoň na jednu hodinu a přijít do modlitební místnosti, prostor je zde uzpůsoben k pohodlí všem věkovým kategoriím. Více informací v ohláškách nebo na webu: <http://www.modlitby24-7.cz/javornik>

4. zasedání 33. synodu ČCE

se letos bude konat 29.5. – 1.6. na Vsetíně, historicky poprvé na Moravě. Hostitelem tedy bude náš Východomoravský seniorát. V programu synodu je prostor pro **prezentaci našeho seniorátu**, a to v sobotu 31.5. večer v kostele vsetínského Dolního sboru. I my jsme byli pozváni v rámci této prezentace **zazpívat z Elsnerova kancionálu**.

Zveme všechny, kdo jsou ochotni se připojit a reprezentovat svůj sbor i seniorát.

Dětský letní tábor

se uskuteční i letos: na Ranči Rovná v Jankovicích v termínu od 28.6. - 4.7. 2014. Tábor je pro děti od 7 do 15 let. Více informací podá kurátor Jan Šimša.

Připomínáme, že CD s velikonočními písněmi z kancionálu, které nahrál náš pěvecký sbor, je stále ke koupi u br. Sovíše st. Cena 60 Kč

Diakonie vyhlásila další ročník postní sbírky pro Etiopii

Šanci rozjet malou živnost a postavit se na vlastní nohy letos opět dostanou etiopské ženy díky postní sbírce Diakonie. Podpořené ženy samoživitelky tak budou moci svým dětem i sirotkům zajistit pravidelnou stravu a posílat je do školy. Z postní sbírky bylo dosud podpořeno téměř 200 rodin na hranici přežití.

V Etiopii žije 29 milionů lidí pod hranicí chudoby. Velmi rozšířený virus HIV zanechává mnoho rodin neúplných, řada mužů zahynula během etiopsko-eritrejské války a zanechali tak svoje rodiny bez opory a finančních příjmů. O sirotky se pak většinou starají jejich tety, babičky či jiní příbuzní. Středisko humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE již šestým rokem dává možnost dlouhodobé obživy těmto rodinám.

Příběh Tibeyen Abegaze je další ukázkou toho, jaký dopad má pandemie AIDS na fungování afrických rodin. Tibeyen má dnes 66 let a je vdova. Její manžel pracoval pro etiopskou vládu a zahynul během občanské války, která vedla k pádu

komunismu. Měli dva syny, oba bohužel zemřeli. Když na AIDS zemřela její sestra, Tibeyen se ujala jejích dětí, přestože nepobírá žádný důchod. Nejstaršímu dítěti je 18 let a je ve 12. třídě. Tibeyen říká: „Dá-li Bůh, bude příští rok studovat na univerzitě“. Prostřední dívka je 12 let a nejmladšímu chlapci 7. Ten ale vypadá o dost mladší a zatím ještě nechodí do školy.

Tibeyen se kdysi živila tím, že vyráběla místní pivo, kterému se říká tela. Jenže v oblasti, kde bydlí, šlo špatně na odbyt. Je to daleko od hlavní cesty a navíc je místo v období dešťů hodně podmačené, takže se tam nikdo nechce zdržovat.

Rodina pak přežívala díky podpoře z programu sirotků, kterou dostával nejstarší chlapec. Když přestal být podporován, vstoupila Tibeyen do programu pro ženy. Po absolvování školení, kde se naučila drobnému podnikání, začala péct sušenky. Sušenky teď peče každý třetí den a její neteř je pak prodává stánkařům, když zrovna nemá školu.

Vloni náš sbor na tuto sbírku vybral částku 6130 Kč. Děkujeme.

Přehled bohoslužeb ve velikonočním období

5. postní neděle	10:00	rodinné bohoslužby
6.4.	16:00	zkouška konfirmandů
Květná neděle	10:00	konfirmační slavnost
13.4.		
Zelený čtvrtek	18:30	pašije
17.4.		
Velký pátek	10:00	bohoslužby se sv. večeří Páně
18.4.	17:00	bohoslužby s VP na Suchově
Neděle vzkříšení	10:00	bohoslužby se sv. večeří Páně
20.4.		
Pondělí velikonoční	10:00	bohoslužby, M. Blažek
21.4.		

29.5. - 1.6. bude zasedat synod ČCE na Vsetíně

**Na Hod Boží velikonoční se koná
sbírka na Hlavní dar lásky JJ**

Sbírka darů Jeronýmovy jednoty bude 16. a 17. května

**Svátek Nanebevstoupení Páně letos bude 29. května
Svatodušní svátky 8. a 9. června**
